

FITS 2011

Anul XVIII, nr. 9, 4 iunie

Cititorii noștri sunt la fel
de inteligenți ca noi

AP LAUZATE

Și te mai miri că, după
20 de mici cu 250 de grame de
Muștar de la Bunica și 10 chifle
albe, te ia cu leșin pe scenă! Trebuie
să ai stomac de român ca să rezști la
un asemenea tratament inuman! Și un
salariu cu 85% mai mic, timp de
șase săptămâni înainte să vii
la festival!

Grup compact de artiști asiatici, intrând în panică la auzul veștii că românii mănâncă multă pâine în loc de orez, de unde au tras concluzia că clasa politică românească e mai mult proastă decât coruptă.

Balerinii timpului (I Ballarini, ITA)

de Emma Dante

cu Elena Borgogni și Sabino Civilleri

Într-o încăpere, o bătrână stă aplecată peste un cuțar deschis. Are în mâini un prelungitor și un ștecher. Un contact electric și becurile de deasupra ei se aprind. În celălalt colț al camerei, dintr-un alt cuțar, apare un bătrân care o privește și-i zâmbește cu duioșie. Așa începe povestea Balerinilor timpului, pe care regizoarea italiană Emma Dante o propune pentru ediția de anul acesta a Festivalului Internațional de Teatru de la Sibiu.

Balerinii timpului (I Ballarini), împreună cu Apă Sfântă (Aqua Santa) și Castelul din Zisa (Il Castello della Zisa) alcătuiesc Trilogia ochelarilor, gândită

© Sebastian Marcovici

The Dancers (I Ballarini, ITA)

by Emma Dante

with Elena Borgogni and Sabino Civilleri

In a room, an old woman is bending over an open chest. She holds an electric plug and socket in her hands. In the other corner of the room, out of another chest, an old man appears, looking at her and smiling lovingly. This is how the story of The Dancers begins, which the Italian director Emma Dante brings into this year's edition of the Sibiu International Theatre Festival.

The Dancers (I Ballarini) along with Holy Water (Aqua Santa) and The Castle of Zisa (Il Castello della Zisa) make up The Spectacles Trilogy, designed as a unique show which lasts about two and a half hours. Despite its initial structure, the parts of the trilogy are not interdependent. They only stand together under the sign of loneliness and through the motif of the glasses; therefore, they can be performed individually.

As the title of the trilogy suggests, the glasses play an extremely important part as they are an essential accessory of fundamental importance to our understanding of the performance. They are the filter of emotions which materialize and give personality to the objects on stage. The moment the characters put on the glasses, their madness and the apparent irrationality of their actions become explicable, as the lens distorts the normality of the world and the characters are taken into a new dimension, in a surreal space where the impossible

ca spectacol unic, cu durata aproximativă de două ore și treizeci de minute. În pofida structurii inițiale, componentele trilogiei nu se află în raport de interdependență; ele sunt puse împreună numai sub semnul singurătății și pe motivul ochelarilor, pretându-se, astfel, la reprezentarea individuală. Așa cum reiese din titlul trilogiei, un rol cu totul special le revine ochelarilor, un accesoriu de o importanță fundamentală în înțelegerea spectacolului. Ei sunt filtrul de emoții care materializează și conferă personalitate obiectelor în scenă. Din momentul în care personajele își pun ochelarii, nebunia lor și aparenta iraționalitate a acțiunilor lor devin explicabile, întrucât lentila deformează normalitatea lumii, iar personajele sunt transportate într-o nouă dimensiune, într-un spațiu suprarrealist, în care nu mai există imposibil, iar legile coerenței încep să se clatine.

Cu toate acestea, Emma Dante ne prezintă un spectacol coerent, o dureroasă confundare în amintirile de o viață ale unei bătrâne care, rămasă singură, își caută forța ultimelor zile în clipe frumoase trăite alături de soțul ei. Spectacolul ne prezintă povestea vieții unor consorții balerini, o poveste aparent banală, a multora, poate, dar ceea ce o face originală este tocmai modul în care ne e povestită și, anume, prin intermediul dansului. Cuvântul este marginalizat, iar atenția se focalizează pe mișcarea corporală. Totul se încarcă de forță comunicativă: muzica, dansul, gesturile, automatismele, inclusiv respirația. Nimic din decor nu e fortuit ori de prisos, totul comunică în scenă,

fiecare prezență, fiecare mișcare. Cuvântul nu este eliminat în totalitate, ci doar decade din funcția sa primordială. Actorii folosesc scurte dialoguri, copleșite, însă, de un fond muzical (extrem de vesel) care ghidează întoarcerea în timp și în amintire. Călătoria imaginară în trecut urmărește o cronologie descrescătoare, evidențind momente importante din viața de cuplu a celor doi. Spectacolul începe într-o notă comică și se continuă în bucurie. Când plăcerea memorării atinge cel mai înalt punct de tensiune (prima declarație de dragoste), se declanșează rewind-ul întâmplărilor, într-un ritm mult mai accelerat decât pătrunderea inițială în amintire. Atmosfera veselă cu care ne obișnuise spectacolul dispare, făcând loc unui final tragic. Muzica, dansul, chiar și bătrânul se destramă ca prin vrajă la închiderea cuțărului cu amintiri. Ne mai rămâne respirația accelerată, grea, sfârșită, a bătrânei, o respirație chinuită, ce trădează disperare și dezamăgire, odată cu căderea în prezentul crud de mai înainte.

Balerinii timpului este povestea unei legături afective foarte puternice, a unei iubiri extraordinare. Un spectacol, în care, timp de o oră se construiesc și deconstruiesc lumi și momente pentru a povesti o secundă dintr-o dramă: drama pierderii și a singurătății. O secundă pentru a spune pur și simplu „îmi lipsești...”

Raluca Toma

ursieră ICR în cadrul programului de traducători în formare, ITA

does not exist and the laws of coherence begin to wobble.

However, Emma Dante presents a coherent performance, a painful immersion in the life-time experiences of an old woman who, left alone, searches for the strength of her last days through the beautiful moments she lived with her husband. The performance shows the story of a dancing couple, a seemingly trivial story, a common story maybe; but what makes it original is the very way it is told, that is, through dance. The word is marginalized and attention focuses on body movement. Everything becomes loaded with communicative force: music, dance, gestures, automatism, including breathing. Nothing in the setting is fortuitous or useless, everything communicates on stage, every presence, every movement. The word is not completely eliminated; it only loses its foremost role. The actors use short dialogues, overwhelmed by (extremely lively) musical background which guides the journey through time and memory. The imaginary trip to the

past traces a descending chronology, emphasizing important moments in the life of the couple.

The performance begins humorously and goes on joyfully. The moment the pleasure of recalling reaches its climax (the first declaration of love), a rewinding of the events is triggered, at a much more accelerated pace than the initial wandering into recollection. The merry atmosphere the show had accustomed us to disappears, giving way to a tragical ending. The music, the dance, and even the old man disperse with the closing of the chest of memories. Only the old woman's accelerated, heavy, faint breathing is left, a tormented breathing denoting despair and disappointment as she falls back into the cruel present.

The Dancers is the story of a strong affective bond, of an extraordinary love. A performance in which, for an hour, worlds and moments are constructed and torn down to relate a second of a drama; the drama of loss and loneliness. A second to simply say "I miss you..."

Translated by Camelia Oană

Joi, 2 iunie, la Casa de Cultură a Sindicatelor a avut loc ceremonia de deschidere a celei XIV-a ediții a Bursei de Spectacole. În deschidere, Constantin Chiriac, directorul Teatrului Național Radu Stanca, a vorbit despre importanța majoră a evenimentului, despre semnificația lui și despre tema festivalului din acest an, „Comunități”. Festivalul Internațional de Teatru de la Sibiu a fost locul de naștere a primei burse de spectacole din România, în urmă cu 14 ani. Evenimentul reunește operatori din domeniul spectacolului (teatru, dans, muzică, circ) din Europa, Asia, Africa și Africa de Nord și se desfășoară anual pe parcursul a trei zile. Produsele culturale sunt prezentate publicului, promovate și distribuite prin intermediul unei expoziții. Fiecare participant are stand propriu sau comun, dotat cu aparatură pentru redare video, iar oferta culturală, precum și datele de contact ale companiilor sunt prezente într-un catalog, în ideea unor posibile colaborări. Pe parcursul celor trei zile are loc și o competiție între participanți, care constă în recompensarea celor mai ingenioase idei de promovare a ofertei culturale. Bursa de spectacole se definește ca fiind zona în care produsul cultural își găsește reglarea în raport cu tot ceea ce înseamnă cerere și ofertă. Scopul major al acestui eveniment este dialogul, care este esențial în fiecare comunitate și, ca urmare, este necesară dezvoltarea lui prin diferite activități sau evenimente care provoacă oamenii spre deschidere, cunoaștere și comunicare. „Fără dialog

nu poți să exiști în lume, iar cei care vin de peste ocean înțeleg cel mai bine importanța lui între diferitele comunități” – Constantin Chiriac. De aici vine și tema inspirată și reprezentativă a festivalului. Întotdeauna, realizările importante ale umanității, de la începuturile istoriei și până astăzi, au reprezentat un rezultat al dialogului, al unui efort comun depus pentru a cultiva arta comunicării, în toate formele sale. Dialogul poate reprezenta o poartă spre descoperirea unor noi formule de promovare, iar festivalul are, în acest sens, o formulă ingenioasă – prezentarea spectacolelor în zone în care publicul nu se așteaptă, zone cu o șansă de vizibilitate crescută, cum sunt, de exemplu, spectacolele de stradă. „Bursa este gândită ca o expoziție cu vânzare, unde fiecare producător (companii, instituții culturale, școli de teatru, agenții de impresariat artistic, mass-media specializată) își prezintă oferta de spectacole, stabilindu-se parteneriate benefice pentru libera circulație a adevăratelor valori culturale” a declarat Constantin Chiriac. La deschidere, publicul s-a putut informa despre oferta mai multor instituții:

Katona Jozsef Theatre Canada Quebec, Școala de dans Forever Dance Sibiu, Teatrul Național Radu Stanca Sibiu, Filarmonica Banatul din Timișoara, Sharjah Național Theatre, Teatrul Vostru, Universitatea Lucian Blaga – Catedra de Artă Teatrală, Seoul Performing Arts Visual, Casa de Cultură a Municipiului Sibiu, Fundația Abracadabra. Participanții la bursa de spectacole se pot informa cu privire la oferta culturală a fiecărei țări și pot beneficia de ea, în fiecare zi, între orele 11.00 -14.00.

Ana Năneștean

© Sebastian Marcovici

FEESTIVALUL INTERNAȚIONAL DE TEATRU DE LA SIBIU
2011 COMUNITĂȚI
EDIȚIA XVII
5 Iunie / 5 Iunie

BANCA COMERCIALĂ CARPATICĂ

Vă invită la teatru !

www.carpatica.ro

JTI

JTI este partener și susținător al marilor evenimente și instituții culturale din România:

- Festivalul Internațional de Teatru Sibiu (FTIS)
- Festivalul Internațional „George Enescu”
- Festivalul Internațional de Film Transilvania (TIFF)
- Festivalul Internațional de Film „Comedy Cluj”
- Festivalul Internațional de Film „Next”
- Universitatea de Arte
- Teatrul Masca
- Opera Națională București
- Societatea Națională de Radiodifuziune

„A dăruii”, verb predicativ.

Subiect exprimat prin nume propriu – CHIRIAC

„Ca artist, rolul tău este să dăruiești neobosit”. Nu o spune un teoretician idealist, ci omul care a dovedit cu fapte că acest deziderat nu e un slogan, ci un crez pus în practică: Constantin Chiriac – omul, actorul, iubitorul de poezie (după cum îi place să se prezinte), directorul TNRS și directorul FITS. „Ca vocație, actoria presupune, în primul rând, dăruire, dăruire de sine, implicare (...). Niciuna dintre adevăratele performanțe actoricești nu se poate realiza fără o dăruire personală cât mai apropiată de totalitate” (C. Chiriac, *Poezia ca spectacol*, ed. Palimpsest, București, 2008). După cum mărturisește cel care a creat acest fenomen

sibian și european de cultură, spectacolul de teatru trebuie să fie, pe aceleași coordonate cu recitalul poetic, o „împărtașire împreună întru poezie; o stare de incandescență trăire comună”, de unde se poate deduce un profund angajament în slujba comunității și un gest de responsabilitate socială pe care inițiatorul și organizatorul Festivalului și-l asumă.

Societatea românească parcurge în prezent o criză identitară, marcată de lipsa reperelor și de o inversare a valorilor. Ea este guvernată de arbitrar, de o abdicare de la respectarea calității și coerenței în dezvoltarea de zi cu zi, pe scurt, de speculă, „fușereală” și kitsch. Forme lipsite de fond, lucrului făcut de mântuială și doar ca „să dea bine”, noile elite intelectuale încearcă din răspuț să îi opună această viziune a dăruirii, a sensului existenței și desăvârșirii în și prin comunitate, exploatând cultura ca instrument de apărare și orientare a conștiinței în fața acestei invazii de barbarism născute în chiar sânul civilizației. În concertul elitelor românești contemporane, vocea domnului Constantin Chiriac se pronunță pentru o cornere a valorilor și atrage atenția că noi am fost obișnuiți să ne văităm, în loc să ne asumăm misiunea individuală și să începem să DĂRUIM. „Trebuie să spunem lucrurilor pe nume, după ce ne obligăm să vedem și să recunoaștem lucrurile așa cum sunt.”

Fiind un profet al faptelor, Constantin Chiriac a înțeles să demonstreze prin activitatea sa aceste generoase idei pe care le enunță cu fiecare prilej în intervențiile sale publice și nu numai. În calitatea sa de director de Teatru și de Festival, s-a zbatut întâi să unească pe plan local comunitatea, iar apoi să realizeze contacte, să creeze punți de legătură pe plan extern în domeniul cultural și nu numai. Iar dacă în anul 2007 Sibiu a fost ales Capitală Culturală Europeană, acest lucru s-a datorat în mare măsură și neobositei activități pe care dl. Chiriac a întreprins-o pentru promovarea și demonstrarea valențelor culturale ale orașului. Pentru calitatea de om providențial, ce atrage după sine o întreagă comunitate, cât și pentru meritele sale de actor al scenei culturale la nivel regional și european, Constantin Chiriac a fost răsplătit, cu ocazia deschiderii FITS 2011 și în chiar curtea teatrului pe care îl conduce, cu decorația belgiană de Ofițer al Ordinului Coroanei, distincție ce este acordată personalităților cu înalte merite artistice, literare și științifice. Medalia i-a fost înmănată solemn de către Ambasadorul Belgiei la București, dl. Philippe Beke, în numele Majestății Sale Regele Albert al II-lea și în prezența dnei Fabienne Reuter, Delegat al Comunității Franceze din Belgia în România, în data de 30 mai 2011.

Chiar și în acest cadru cu totul excepțional, o dată în plus, dl. Chiriac a impresionat prin umanitatea și simplitatea discursului său. S-a manifestat ca un om luminos și a dedicat această medalie tinerilor sibieni, cei ce reprezintă noua forță a viitorului; artiștilor Teatrului Național Radu Stanca, cei care i-au adus la viață viziunea și au făcut posibil acest festival; și, nu în ultimul rând, familiei sale, care a avut puterea de a îi accepta și încuraja zbuluciumul și întreaga activitate, uneori jertfind din viața propriului cămin. În încheiere, dl. Chiriac a întrebat cu naturalețea celui eliberat de orice orgoliu personal: „Oare cine va decora vreodată Marea pentru că își trimite neîncetat valurile să îmbrățișeze țărâmul? Sau cine va decora o inimă care bate neobosit și fără a se întreba de ce? Asemenea mării și inimii, artistul trebuie să își împlinescă activitatea nu în așteptarea unei răsplătiri, ci într-o continuă dorință de a se depăși pe sine, de a dăruii și a se regăsi prin actul spectacolului în semenii săi. Acesta este menirea unui actor, cea care dă sens și actualitate ideii de comuniune și de comunitate. La vârsta de astăzi a vocației, nu poate să bată altă oră decât ora sincerității totale.”

Nu putem decât să îi mulțumim pentru dăruire și pentru tot ceea ce a adus frumos Sibiului și comunității noastre.

Vlad Pârău

CU SPRIJINUL SPECIAL

Gabriel Liiceanu și Insomnia lui Cioran

Conferințele au, întotdeauna, un aer sobru și, de cele mai multe ori, se desfășoară într-un cadru oarecum rigid, mai ales când vine vorba despre o personalitate importantă, ca cea a lui Gabriel Liiceanu. În ciuda acestei aparențe pe care o au majoritatea evenimentelor de gen, joi, în ce-a de-a șaptea zi de festival, am avut deosebită plăcere de a participa la o conferință cu totul diferită. Una destinată și extrem de caldă, o conferință la care publicul a fost prezent, atât trup cât și suflet. Cu o întârziere decentă de aproximativ 10 minute, datorată numărului foarte mare de persoane care și-au făcut apariția la Centrul Cultural Habitus, conferința a luat startul. Tineri și vârstnici, deopotrivă, au așteptat, mai mult curioși decât nerăbdători, ca maestrul Liiceanu să-și facă simțită prezența. Și nu s-a lăsat așteptat. Discret și timid, debordând o simplitate greu de imaginat, Gabriel Liiceanu și-a început discursul, nu înainte ca directorul Teatrului din Sibiu, Constantin Chiriac să spună câteva gânduri despre FITS. Imprevizibil, cum nu mulți au reușit să îl cunoască, Gabriel Liiceanu, a dăruit celor trei continente ale acesteia: continentul Dumnezeu, Luciditate și brusc, reușind să fure câte un zâmbet de pe fiecare față prezentă. Și, pentru că anul 2011 este și anul lui Cioran, conferențiarul s-a hotărât să îi aducă un omagiu și să îi dedice întreaga întâlnire cu cei din sală. Bine a făcut. *Cioran și continentele insomniei*, tema discuției, a reușit, în mai puțin de 60 de minute, să-i scoată pe cei de față din cotidian. Întreaga sală s-a transformat într-o comunitate bine legată și asta datorită talentului incontestabil de orator al

lui Gabriel Liiceanu. Cioran, „gânditor al nopților albe”, după cum a fost numit, a devenit punctul de maxim interes al discuției. S-a vorbit despre *insomnia cioraniană* și despre cele trei continente ale acesteia: continentul Dumnezeu, Luciditate și Neatârnat. Cele trei puncte ale discuției au fost presărate cu alte aspecte despre viața, opera și concepția lui Cioran, trezind în fiecare persoană prezentă o curiozitate extrem de vizibilă. Conferința s-a desfășurat într-o liniște incredibilă. Dacă la evenimentele de acest gen mai auzi prin colțuri câte-o șoaptă, câte un foit sau chiar telefoane butonate, de această dată, prezența lui Cioran a fost ca o vrajă. Atenția tuturor a fost puternic concentrată pe cuvintele, gesturile și mimica maestrului. Ba mai

mult, la finalul întâlnirii, întrebările și opiniile n-au ezitat să apară. Eleganța și căldura cu care Gabriel Liiceanu a vorbit despre Cioran nu m-a surprins. Deși, în lumea literară, ca în orice alt domeniu există invidii și rivalități, cel mai sus amintit a demonstrat că, în fața genialității, trebuie să te înclini. E minunat să observi și chiar să auzi, de la un om important al culturii române, că vorbește la un nivel atât de înalt despre Cioran. „Cioran nu a îndemnat pe nimeni să se sinucidă, ci a afirmat că sinuciderea este o doar armă spirituală în buzunarul fiecăruia” Gabriel Liiceanu.

Andreea Radu

» spectacole lectură

Femeia fără trup de Mate Matisi

Femeia fără trup (partea a doua din *Trilogia morților*, alături de *Fii mor primii* și *Fiul nimănui*) a obținut Premiul Publicului la Bursa de Piese de la Heidelberg în anul 2008.

La Sibiu, textul a fost montat într-un spectacol lectură de regizorul Radu Alexandru Nica și citit de studenții specializării Actorie de la Universitatea „Lucian Blaga” din Sibiu (Ioan Savu, Adrian Strimtu, Călin Roajă - anul I și Corina Vișinescu, Mihaela Săndulescu - anul al III-lea).

Textul vorbește despre urmele lăsate de război în conștiința individuală a soldaților, dar și urmările tragice asumate colectiv de o societate îmbolnăvită; vorbim despre uman și dezumanizare, despre încercarea timidă de a restabili ordinea morală într-o lume din care nu au mai rămas decât fășii de umanitate.

Deși scris într-un registru realist, cu scene bine construite și personaje clar conturate, toate datele textului ne permit să adăugăm un substrat simbolic acțiunilor din piesă.

Un fost soldat, aflat în fază terminală de cancer, încearcă să îndrepte una din nedreptățile săvârșite de el și colegii lui în timpul războiului. Soldații croaii au depășit unul dintre comandanții sârbi, l-au omorât și au violat-o, în grup, pe soția acestuia. Personajul principal al piesei încearcă să se revanșeze moral față de fosta soție devenită

acum prostituată, îi propune căsătoria de pe urmele căreia femeia va profita de o bătrânețe lipsită de orice fel de griji financiare. Textul ne propune un joc al aparențelor foarte subtil: personajele oscilează sub ochii noștri între virtute și vină, între adevăr și minciună. Chiar dacă începutul piesei debutează după un tipar clișeistic (prostituată, cancer, căsătorie înainte de moarte), faptele sunt dezvoltate și reușesc să creeze imaginea unor destine atinse de nedreptățile războiului. Prostituata este absolutivă de păcate și își recapătă integritatea umană, în finalul, piesei prin dezvăluirea pe care le face mamei soldatului. Chiar dacă adevărul riscă să rămână, pentru mult timp, îngropat alături de cadavrele soldaților, piesa oferă o revalorificare a femeii care continuă să lupte pentru afirmarea adevărului. Personajul principal este convins de însuși fostul său comandant să se sinucidă pentru a nu le crea probleme foștilor săi confracți de arme. Odată cu dispariția personajului principal, dispăre,

însă, orice șansă de instaurare a dreptății. Deși unele păreri critice ar putea extrage atitudini politice din această piesă, cred că, în esență, vorbim despre un text artistic care propune o interogație asupra principiilor de Adevăr și Dreptate. La discuția care a urmat lecturii au fost invitați să ia cuvântul Mihai Sin, Ioan Bogdan Lefter și Mariana Ștefănescu. Diversitatea părerilor acestor personalități au dat viață discuțiilor animate din jurul piesei. A fost o întâlnire vie, frumoasă și neașteptat de spectaculoasă.

Alexandra Păzgu

PARABOLA: despre lucruri minuscule ce reflectă adevăruri mari

Parabola este acea povestire inspirată din viața cotidiană, cu o acțiune liniară și redusă la esențial, care capătă sens prin simbolurile ce îi populează peisajul, trimitând printr-o justă interpretare la o imagine filosofică, o idee sau o concluzie total desprinse de conținutul brut al povestirii. Practic, narațiunea e învelșul voluminos menit să hrănească, să ascundă și să poarte, până la destinație, „sâmburele de adevăr” care va face deliciul cunoscătorilor. Această sămânță tăcută poartă un mesaj ascuns, un înfiorător secret, care te seduce, dar niciodată nu te lasă să îl pătrunzi.

Tot *Secretul* se intitulează și parabola transpusă în scenă, pe care cunoscutul regizor și scriitor Richard Demarcy a propus-o spre vizionare la centrul cultural „Maison Ille et Vilaine” din Sibiu. Spectacolul cu un singur actor, caracterizat drept „teatru de obiecte” l-a avut ca protagonist pe Antonio Da Silva, un portughez francofon ce mărturisește că obiectele mici fac marile decoruri, ele nemaifiind ceea ce sunt, ci proiecția pe care noi ne-o construim asupra lor. Din punct de vedere al construcției, parcă am avea de a face cu o istorioară a lui Antoine de Saint-Exupéry: aceeași aplecare spre lucrurile simple, aceeași grijă pentru amănunte trecute cu vederea, aceeași duiosie față de om și de fragilitatea condiției lui. O epopee a infinitului mic, pornind de la nimic. Richard Demarcy își începe parabola printr-un aparent joc de cuvinte, care, de fapt, într-o manieră ludică, transmite niște lucruri mult mai serioase: „Titlul acestei povești este *Regele și Secretul, Poporul și Secretul, Regele și Poporul*”. De fapt, aplicând acest principiu al tranzitivității, autorul vrea să arate că adevăratul subiect al istorioarei nu e Secretul, care e doar un pretext pentru o parabolă despre putere și aplicarea ei, despre Justiția care ar trebui să fie cea care guvernează puterea. Secretul nu are importanță prin conținut, ci prin funcție. El e ceea ce face dintr-un rege, rege. Fundamentul puterii executive... Cheia regalității regelui... Un rege era stăpân peste o împărăție deosebit de întinsă. Lucrurile pe care el le avea în stăpânire erau

cu neputință de numărat. Pe lângă toate acestea, în plus, el mai avea și un secret nemaipomenit. Regele era unic în regatul său, la fel cum, în sinea lui, secretul era unic. Cu cât anii treceau, cu atât secretul creștea în lăuntru lui. Când patima devenea de nesuportat, regele se îmbrăca într-o uriașă robă roșie, se ascundea în lăuntru ei, din cap până-n picioare și, astfel, se simțea împăcat, ca și cum și-ar fi deșertat secretul din suflet și l-ar fi scos afară. Într-o zi, regele cedează presiunii, cheamă pe cel mai umil dintre slujitori și îi încredințează Secretul cu forța, poruncindu-i să-l păstreze cu prețul vieții. „Dacă acest secret moare să fie deșertat, tu vei muri o dată cu el!” Slujitorul hotărăște, apoi, să părăsească palatul, pentru a se retrage în îndepărtatul ținut natal. Timp de câțiva ani, își va purta greutatea de pe suflet, eliberându-se prin muncă epuizantă, trudind pământul din zori și până-n seară. Până la urmă, exasperat la rândul-i de povară, omul se gândește să scape de Secret. „Voi săpa în pământ. Voi încredința Secretul țărânei. Ea este cea mai mare păzitoare. Nu tot ei îmi vor încredința trupul după o vreme? Toate dintr-ânsa se nasc și în ea se întorc.” Însă, peste un timp, la venirea primăverii din anul următor, au început să crească florile pe locul în care țărâna îngropase Secretul. Și vântul a purtat Secretul dintr-un capăt al împărăției în celălalt, cu toții putând să îl asculte, până chiar și regele însuși! Mănios, regele va trimite după slujitor ca să fie judecat, vrând să îl condamne la moarte. Țărâna, însă îi aruncă în obraz o replică

ce îl puse pe gânduri. „Cum vă așteptați ca un om atât de mic ca mine să poată păstra un Secret pe care un rege atât de mare ca domnia voastră nu l-a putut păstra?” Regele începe, încetul cu încetul, să înțeleagă că această situație depășește, cu mult, relația obișnuită dintre un rege și supușii săi. Chiar și având o putere nelimitată, trebuie să știi când să oprești brațul ce aduce pedeapsa, fiindcă acesta ar putea ridica numeroase alte brațe. „Mergi slobod! Înțelepciunea ta te-a scapat de pedeapsă. Căci ai știut, într-un asemenea moment, să îmi amintești faptul că un stat ce se dorește corect, chiar de ar avea putere mare, trebuie să împartă dreptatea în mod egal pentru fiecare. Pentru aceeași greșală, fiecare om, indiferent de rangul avut, trebuie să plătească exact același preț.”

Richard Demarcy mărturisește că această poveste simplă, dar puternică prin mesajul transmis, e una dintre primele pe care le-a pus în scenă, devreme, în anii '70. O dragoste veche, dar mereu actuală, cum se întâmplă întotdeauna cu prima iubire. Un excelent poem în proză, fiindcă atât frazele, cu pauzele dintre ele, care curg ca și cum ar fi concepute pentru a fi recitate, cât și ideile, sunt extrem de poetice, creând momente de o intensitate lirică unică. „Un spectacol simplu, educativ, magic. Un amestec încântător!”, după cum mărturisește regizorul.

Vlad Pârău

» teatru dans

InTime

Dansul... cred că este, de fapt, singurul mod în care omul poate să zboare, iar dansatorii sunt forma umană cea mai apropiată de a avea aripi. Poate că Dumnezeu, atunci când a creat lumea, credea că a lăsat lucrurile pe pământ simple și poate că noi, oamenii, avem darul de a le complica, numai pentru a le simplifica din nou și asta pentru că natura umană este una căutătoare de răspunsuri. Am observat asta în majoritatea manifestărilor artistice: o căutare continuă, care nu face altceva decât să răscolească ordinea ontologică pentru a găsi o epifanie simplistă care este unica ce rămâne în picioare la finalul căutării, tot haosul iscat transformându-se în neant.

Senzația unei căutări de această natură am avut-o și la spectacolul de dans In time, care discută relațiile

subliniat în cel mai abstract mod posibil și un rol foarte important în transmiterea mesajului îl are repetarea obsesivă a mișcărilor care ne duc cu gândul la nesiguranța ființei umane.

Spectacolul abordează tema relațiilor interumane, relații materializate, de cele mai multe ori, prin erotism. Privind succesiunea de scene care aveau, fiecare, unul sau mai mulți protagoniști cu o poveste extrem de încărcată de energie, am meditat, îndelung, la nevoia de iubire pe care o avem cu toții întipărită atât de adânc în ființa noastră și care ne cauzează atât de multă suferință. Dansul lor povestea cum ființa umană este capabilă să se supună umilințelor, compromisurilor, actelor

umane, în necesitatea lor primară de comuniune. Tema a fost tratată, însă, într-o manieră extrem de sălbatică, ce, în ciuda decorului post-modern, m-a dus cu gândul la instinctele primare și chiar la ideea creaționistă a existenței lui Adam și a Evei, cele două ființe care stau la baza tuturor necazurilor, dar și descoperirilor omenirii.

Privind această reprezentare, extrem de abstractă și îndrăzneată, am avut revelația faptului că, în această lume în care trăim, o lume în permanentă mișcare, nimic nu scapă influenței temporale, nimic nu rămâne nealterat, nici măcar forma cea mai „rudimentară” de exprimare artistică, care este dansul. Dacă până acum, în dans, erau apreciate grația mișcărilor și coeziunea dintre parteneri care dădea senzația aceea de plutire, acum, că toate s-au schimbat, dansatorii au căutat să își schimbe și ei limbajul trupului, mișcărilor lor devenind brutale, violente și extrem de suprarealiste. Totul este

de violență, numai pentru a fi alături de persoana dorită. Fiecare scenă emana vibrații energetice atât de puternice, încât pulsul ni se accelera odată cu cel al dansatorilor și senzorialul ni se activa, stărnind toate amintirile care aveau rezonanță în povestea spectacolului.

Oricare ar fi fost mesajul pe care cei de la Compagnie Pal Frenak au reușit să îl transmită fiecăruia dintre spectatori, un lucru este incontestabil: ușurința și precizia cu care cei cinci dansatori cucereau spațiul scenic mi-au dat senzația că, la un moment, dat s-a produs o metamorfoză și că oamenii deveniseră păsări care, prin corporalitatea lor imponderabilă, sfidau gravitația. Ne doream cu toții să fim ca ei și cu siguranță îi invidiam puțin pentru intensitatea trăirilor scenice pe care ei au reușit să le transpună atât de perfect în dans.

Doriană Tăut

PARTENER DE TRADIȚIE

Primăria și Consiliul Local Sibiu

Ministerul Culturii și Patrimoniului Național

ULBS

Universitatea „Lucian Blaga” din Sibiu

Uniunea Teatrală din România

Consiliul Județean Sibiu

APLAUZE 6-7

Concerto for a Lazybone and a Deadbeat

Compania de dans Liberdance, fondată în anul 1979, de Rajko Pavlic, a susținut, în Cetatea Cisnădioara, un spectacol de dans contemporan și muzică tradițională din Croația. Cei doi interpreți, Mate Mاتیși și Rajko Pavlic, au reușit, în doar patru zeci de minute, să ne conducă spre tărâmul special al Croației.

Muzica populară, cântată la așa-numitul tamburica (diminutivul de la tambura), completată de vocile artiștilor, a trimis publicul într-o altă dimensiune. După câteva minute de liniște desăvârșită, pe scenă și-a făcut apariția un poet al muzicii, care părea că pregătește o formulă magică de invocare a Zeilor. Mai târziu, a apărut cel de-al doilea interpret, care dialoga cu primul prin dans, sfârșind printr-un cântec, într-un acord deplin. Vocile erau învăluite

când, de fapt, totul era controlat, de la degetele picioarelor și până în vârful urechilor. Succesiunea regulată a sunetelor și a mișcărilor i-au făcut pe cei doi artiști să se completeze reciproc, unul pe celălalt, încât ne este imposibil să credem că s-ar fi descurcat unu fără celălalt.

Un retroproiector amplasat în mijocul scenei a spus povestea mirifică a unui cioban care cânta la „cindră” (instrument cu trei sau patru corzi), pentru propria distracție, când pierdea timpul în

de mister și întregite de corzile instrumentului tradițional care scotea atât sunete ritmate, cât și monotone.

Artiștii au comunicat prin priviri toată durata spectacolului, ei neavând o relație directă unul cu celălalt. Primul cânta la instrument, iar al doilea dansa. Ansamblul de mișcări ritmice era alambicat, rafinat și subtil. Uneori părea că plutește pe un nor pufos, ca pe urmă să aterizeze în ape involburate. Deodată, a fost întrerupt de coarda tamburei, care vibra în tot trupul artistului și care îl îndemna să se clatine, dintr-o parte în alta, pe diferite stări sufletești. Trupul crea iluzia că se mișcă datorită gravitației, în urma a ceea ce cânta instrumentul,

singurătate. Versurile melodiei *O Rajko, Rajko* au rulat pe proiecție, ca o invitație lansată către public. Din fiecare unghi al bisericii se auzea cum spectatori îngânau și băteau ritmurile odei închinată morții.

Spectacolul a fost o armonie perfectă între muzică și dans. Spectatorii au reușit să se delecteze și să descopere tradiții din Croația prin lumea înfățișată pe scenă. Cei doi artiști au demonstrat că se poate face artă la nivel înalt și fără decor, costume, lumini spectaculoase... ci și simplu, prin muzică și dans.

Carmen Stroia

COPRODUCĂTORI AI FESTIVALULUI

» de pe teren

Festivalule, ce-ți mai place să faci teatru!

Vești proaste, dragi prieteni ai teatrului de pretutindeni: mâine se va termina festivalul. Tocmai din acest motiv trebuie să vedeți cât mai multe spectacole, să vă ajungă pînă la anul. Noi, spre exemplu, așa am vrut să facem ieri. Singurul lucru care a stat în calea fericirii noastre a fost ploaia. Promitem însă că vom recupera intens azi. Nu am putea să ratăm un spectacol în care joacă un blogger celebru: Tudor Chirilă. Pentru că doi dintre cei trei corespondenți ai *Academiei Cațavencu* sînt jurnaliști de moravuri ușoare iar al treilea n-are de ales, vă vom prezenta, în mod senzațional, amănunte absolut deloc senzaționale ale vieții mondene din Sibiu.

● L-am văzut pe Tudor Chirilă dimineață, la o pizzerie din Piața Mică. Ne-am dat seama că Tudor e un fel de bărbat ok, iar cămășile portocalii chiar îl prind bine. Dacă ar fi să facem din asta un titlu de tabloid ar suna cam așa: *Senzațional! Tudor Chirilă a băut o cafea ca un om perfect normal!!!*. După ce am auzit că a venit din nou la FITS, am rotit bine ochii și ne-am uitat peste tot după Theodor Paleologu, mini-domnul cu pipă de la PDL. Și iată că ne-a găsit el pe noi. Ieri dimineață l-am surprins chiar în restaurantul pensiunii în care ne aflam, servind prinzul și citind *Aplauze*. Titlu de tabloid: *Incredibil!*

ce am văzut a fost un spectacol de o ciudățenie atît de asumată, încît îți devenea simpatică. O odă a celor care cîntă și dansează de unii singuri prin păduri, cum zicea și prezentarea show-ului. Dansurile fără muzică, dar pline de lirism, alternau cu melodii populare croate într-o chestie care, în mod total surprinzător, se lega și făcea sens. Cel puțin pentru mine, întrucît colega mea, Simona, s-a plîns toată seara că n-a înțeles nimic altceva decît că un om chel se învîrtea pe scenă cu o carafă de vin pe cap și că poate să facă și ea același lucru. Așa că am plecat spre clubul din curtea teatrului, să căutăm o carafă.

Theodor, ce-ți mai place să bei Nestea cu gheață! Ne-am reîntîlnit și seara, la clubul din curtea teatrului, dar pentru asta nu avem nici un titlu, că era aglomerat la masă și nu ne-am prins care-i paharul lui.

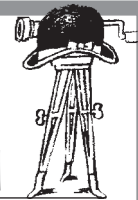
● La amiază a început ploaia serios, iar planurile noastre de a bea *Un pahar în plus* pe Bălcescu s-au năruit. Nici de *Zi de sărbătoare* nu ne-am bucurat, fix din același motiv. Așa că ne-am făcut somnul de frumusețe înainte de a purcede în drumeție la Cisnădioara, unde se întîmpla *Concerto for a Lazybone and a Deadbeat*. Pe această cale am am vrea să vă informăm că drumul pînă în localitate merită toți banii de benzină, însă drumul pînă sus, la Cetatea Cisnădioara, poate să omoare chiar și un nefumător. Așa... Evident, am întîrziat. Cînd am intrat, totuși, în biserică, pe scenă era un singur om care cînta la mandolină. Suna divin, ca și cum ar cînta îngerii dacă s-ar lăsa de harpă. Apoi a apărut un nene chel. Am crezut că o să fie un fel de Bobby McFerrin alb și cu o mandolină lîngă. Dar n-a fost. În schimb, ceea

● Așadar, am mai supraviețuit unei nopți pline de cultură, mititei, cîrnați de casă și muștar, iar ziua de vineri ne-am început-o optimist, în curtea teatrului, la o cafea (vezi foto). La masa de alături se repeta spectacolul în limba germană intitulat *Venezuela*. Am căscat și noi gura vreo zece minute, însă, cu excepția substantivului propriu din titlu, nu am înțeles nici o boabă de germană. Așa că, fredonînd *Eins zwei polizei*, ne-am îndreptat atenția către altă masă, unde fumau serioși un grup de cetățeni albi îmbrăcați în parpalace negre. Unul dintre ei a pomenit ceva despre o revoluție. Exact genul ăla de lucru pe care nu vrei să îl auzi imediat după micul dejun. Probabil că frica ni s-a citit pe chip, pentru că tipul s-a întors către noi și ne-a liniștit: revoluție e doar în piesa din a cărei distribuție fac ei parte – *Ispita Cioran*. Pfiu, ce sperietură ne-a tras. Ultimul lucru pe care doream să îl facem în week-end-ul ăsta era să comandăm la bar niște cocktailuri Molotov.

Maica Reportereza

» concurs

recunoașteți personajul

După bloguri sîntem noi, care scriem despre tine!

Bună ziua, dragi cititori! Sperăm că v-ați simțit excelent pe perioada sejurului dumneavoastră în Sibiu și vă invităm să participați la ultima ediție a celebrului nostru concurs, pentru a nu pleca acasă cu mîna goală. Așadar, azi vă prezentăm un om cunoscut mai degrabă ca blogger. Desigur, el este și artist sau cel puțin așa bănuim, după felul în care poartă eșarfa aruncată neglijent peste pieptul gol. Ca actor de teatru s-a remarcat de trei ori: prima dată la naștere, prin familie, a doua oară în 1996, cînd a absolvit UNATC-ul, și ultima dată în 2004, cînd a luat premiul UNITER pentru *Cel mai bun actor*. Practic, de atunci nu a încetat să facă alte lucruri importante (inclusiv filosofie online), devenind – curios, dar mai degrabă populist – reperul moral al unui celebru lider liberal. De remarcat că uneori personajul se bate (în vorbă, ca să fim corecți) cu paparazzii care îndrăznesc să-i tulbure liniștea de cuplu. Hai, că de data asta e simplu. N-aveți altceva de făcut decît să încercați evidentul răspuns corect și să citiți mai jos unde ne găsiți. Puteți cîștiga un almanah made by *Academia Cațavencu* dedicat celei mai exotice teme din istoria contemporană a României: fericirea. Succes! Mîine ne reîntîlnim în același loc, cu răspunsurile corecte (da, toate cele nouă). Sănătate și virtute!

Variante de răspuns
A. Mihai Bendeac
B. Florin Piersic Jr.
C. Tudor Chirilă
D. Zoso

Unde ne găsiți?
 La standul de carte din holul Teatrului Național Radu Stanca, în fiecare zi, între orele 18:30-19:00.
Atenție la neatente!
 primul sosit e primul servit!

APLAUZE 8-9

ROMGAZ

Hotel "Lacul Urzii"
 Strada nr. Bradului, nr. 20, Jud. Mureș, cod 543500
 Telefon: 0266.577140 Fax: 0266.577140
 E-mail: rezervari@laculurzii.ro
 www.laculurzii.ro

Din experiență știm că penultima zi de festival e tocmai bună pentru un demers retrospectiv. În ultima, nu ne ies decât recapitulări scremute, excesiv de nostalgice sau învăluite în aburii de alcool cu care vin la pachet despărțirile. Azi vă propunem, așadar, o retrospectivă onorabilă, deși pe repede-nainte, a acestei ediții, în câteva imagini care vorbesc mai mult decât au făcut-o spectatorii obișnuiți la rubrica *Strada principială*.

A fost un festival reușit. A fost mult teatru și prea multă ploaie. A fost bine și obositor. Le mulțumim sibienilor pentru participare, organizatorilor pentru răbdarea de a lucra cu niște ziaristi dintr-o specie atât de incomodă ca a noastră și lui Constantin Chiriac în special, pentru optimismul inepuizabil cu care crede în acest festival și, implicit, în România. E benefic, molipsitor și foarte greu de pus în practică. Nouă nu ne iese. E drept că noi, unii, venim de la București, din cu totul altă țară.

În fine, le mulțumim pentru efort și colaborare fotografilor oficiali ai festivalului – Sebastian Marcovici (sebastianmarcovici.blogspot.com), Scott Eastman (eastmanphoto.ro), Mihaela Marin (mihaelamarin.ro) și Dragoș Spițeru – care azi vor răsufla ușurați văzând că nu le mizgălim creațiile cu bure. Nu-i nimic, mai e și mâine o zi. Ultima. (Academia Cațavencu)

Felii cu Ofelia Popii. Despre care am spus – și reiterăm – că trebuie să intre în circuitul turistic oficial al Sibielui, dacă ne-nțelegem cu primarul Johannis. Doamna Udrea o să ne-ntrebe doar ce pantofi sînt ăia de pe scenă.

La Tamaros s-a strîns lumea ca la urs. E un fel de a spune: băieții seamănă mai mult cu niște vervețe disco.

Cînd teatrul iese în stradă, demersul se poate dovedi la fel de exploziv ca ieșitul pe bulevard, la grevă generală. Din păcate, teatrul lucrează cu butaforii, altminteri era numai bun momentul să lansăm o revoluție.

Oricît de puțin ne pricepem noi la teatru, să știți că despre Zdob și Zdub am auzit. Sînt băieții ăia din Moldova care cîntă un fel de rock așa cum nu mai sîntem noi în stare să cîntăm muzică populară.

Cui îi e frică de Virginia Woolf cu Bănică și Emilia. Sau ce poate face teatrul din vedetele de televiziune: niște oameni aproape frecventabili.

Spectacol-lectură la librăria Humanitas. Pe ideea "Mai pune și tu mîna pe o piesă de teatru".

Falnicii stegari din Arezzo, pe care sibienii de modă veche nu-i vor uita niciodată. Sibiencele, cu aîit mai puțin.

"S-a făcut istorie în dans", scria *New York Post* despre acest spectacol, *Pe repede-nainte*. Foarte posibil. La noi în cap s-a făcut liniște.

Piața Mare, plină ochi. Să rămînem cu imaginea în sine, spectaculos de optimistă, uitînd că pe scenă era Holograf, cîntînd *Și băieții plîng cîteodată*.

Insecte gigantice, efecte speciale, acțiune furibundă? Dacă nu e *District 9*, e spectacolul *Helios II*. Nu moare nimeni, deci e *Helios*.

cuvîntul care... ...rămîne blocat cînd vede ce se-ntîmplă

Complet dubios, site-ul ziarului *Tribuna* este împărțit în următoarele categorii: *Tribuna sporturilor, Tribuna de nord, Tribuna de weekend, Tribuna femeilor și Descoperă lumea. De ce să obișnuiești cititorul cu un trend previzibil și să strici sistemul la ultimul element? Ce, nu poți descoperi lumea dintr-o tribună?*

● Cea mai scumpă operă de artă românească, semnată de Grigorescu va fi expusă la Brukenthal. Vîndută în aprilie cu 270.000 de euro, opera nu avea un titlu original dat de autor. La licitație a fost denumită "Tărăncuță odihnindu-se", dar proprietarul actual a preferat titlul de "Fata cu mărele roșii". De-aia așa vrea eu să mă fac proprietar de artă fără nume: ca să dau cele mai cretine nume. Doar din cauză că nu am eu 270.001 euroi tabloul ăla nu se cheamă acum "Gagica cu zorzoane" sau "Naomi în hainele bune".

● Theodor Paleologu a apărut și el la FITS. Nu a prins începutul, da' o să prindă sfîrșitul. Îi pare rău că a ratat *Idiotul*, dar nu va rata *D'ale carnavalului* a lui Purcărete. Cică ar vrea să facă o conferință la toamnă despre Farfuridi și despre cum e el un politician bun, și nu un idiot, cum e prezentat în comentariile literare. Teddy P. folosește chiar și cartea a șasea a *Eticii Nicomahice* de Aristotel ca argument. Mă întreb dacă, în situația ipotetică în care rolurile ar fi inversate, Farfuridi l-ar apăra la fel pe micuțul Theodor.

● Opt turiști au rămas blocați joi seară în masivul Făgăraș și au fost evacuați cu elicopterul. Există

do două categorii de creaturi care se suie în locuri de unde nu mai pot coborî și se pun să urle: alpinistii și pisicile proaste. Totuși, chiar merită risipa de combustibil de elicopter să salvezi niște oameni care s-au suit pe munte cu picioruțele lor, fără să fie nevoie, fără să-i oblige nimeni, fără alt scop decît să vadă ripe de aproape și au rămas blocați? Chiar vrem ca genul ăsta de oameni să procreeze și să-și ducă cromozomii mai departe?

Lecturnul Breslelor

» strada principală

"E plin de oameni frumoși"

Au trecut opt zile de festival. Mai poți, Sibiu, mai poți? Se pare că da. Noi, unii, am ajuns să fim ca și copiii ăia care simt că se apropie sfîrșitul taberei de vară și de-abia acuma ne-am împrietenit cu ceilalți copii. Simțim frica de sfîrșit de festival. Pînă atunci, totuși, păreri la cald, de la oameni calzi, dar date la rece.

Vladimir (56 ani, funcționar public, Sibiu): „M-a dus nevastă-mea la nu știu ce spectacol dintr-ăsta de dansat. Nu zic, frumos, dar parcă prea multă mai-muțăreală. Eu zic că dacă-i festival de teatru să fie de teatru, adică cu vorbe. Da' nu mă mai plîng, că pînă la urmă e bine pentru oraș că îl avem pe ăsta.”

Mihaela (30, manager de magazin, Sibiu): „E plin de oameni frumoși pe-aici. Chiar văzusem ieri o trupă, nu știu de unde erau, dar după accent cred că englezoii sau ceva, dar erau toți așa tineri și frumoși. La piese n-am fost decît la una, pentru că pe majoritatea de la noi le-am văzut deja.”

Ștefan (30 de ani, toboșar, Iași): „Nu sîntem

veniți pentru festival. Mergem la Iași și am făcut un mic popas, să ne odihnim. Bem o cafea și apoi ple-căm mai departe.”

Teodor (50 ani, administrator pensie, Sibiu, în foto): „În ceea ce mă privește, sper că am făcut o treabă bună pentru desfășurarea festivalului. Sîntem parteneri ai staff-ului din teatru de mai mulți ani și sper să fi mulțumit pe toată lumea.”

Citata și fiul

opera de trei pahare*

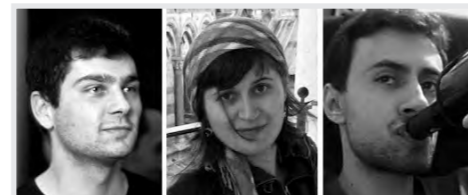
Dansul ploii, dansul bicepsilor

Faza 1: Era cît pe-acî să pierdem. Era cît pe-acî să ne lăsăm bătuți. Era cît pe ce să zicem: ploaie - 1, festival - 0. Stăteam cu toții posaci la masă văzîndu-ne de berile, vinurile și țuicile noastre. Fetele de la mîncare, săracele, alergau prin ploaie cu tăvile pline de cîrnați și cartofi prăjiți pînă la stegulețe. Niște asiatici stăteau în picioare și mîncau mici sub umbrele (foto). I-am întrebat de sănătate. Ei au zîmbit mulțumiți dînd din cap repede. Le plac micii. Cui nu-i plac? Dar apoi a venit eroina. A început să danseze ca nebuna în ploaie, de una singură, de parcă nu mai era nimeni acolo. Am vrut să-i zic că nu-i nevoie să facă dansul ploii pentru că deja plouă, dar m-am gîndit că știe ea mai bine ce-are de făcut. Nu i s-a alăturat nimeni. Nimeni care să reziste, cel puțin. După un dans sănătos, care a durat cîteva melodii s-a întors udă, dar învingătoare la masă. Și ploaia s-a oprit, dar noi de-abia am început. S-a lăsat chindie gravă, pînă cînd s-a auzit oftatul de la 3 dimineața cînd se închide „disco-teca”.

Faza 2: În sfîrșit am găsit și noi, după o săptămînă de stat în Sibiu, clubul de fițe. Se cheamă Liquid și e locul unde se strîng toți purtătorii nocturni de cămașă albă. Și așa ne-am dat seama și că există săli de forță prin Sibiu. În față vreo 6 cetățeni prieteni cu steroizii își etalau bicepsul. Înăuntru, veselie. Birlogul unde se ascundeau gagicile cu hialuronic în buze și o sacoșă de fond de ten pe față. Bine, exagerăm. Erau și oameni normali pe acolo. Mulți, chiar. Dar și fauna aia clasică de club, cum nu am mai văzut în restul Sibiului. Fetele intrau gratis, băieții 10 lei. Fetele beau gratis, băieții beau scump. Dacă le trimiți să spele ciorapi spun că ești misogin, dar discriminarea pozitivă nu deranjează pe nimeni.

Berică Venturiano

* Cronica evenimentelor nocturne realizată de experții noștri acreditați la mese.

De vorbă cu David Murgia (Tristețile căpcăunilor)

Reporter: David, ce este actorul pentru tine în zilele noastre?

David Murgia: Pentru mine, actorul e ceea ce vrem să întîlnim; cum, de ce, cui, ce vrem să transmitem! Acestea sunt toate întrebările de bază în teatru. De ce se întîmplă asta? A fi actor înseamnă a spune ceva într-o anumită perioadă, anumitor oameni... a ști să spui A FI!

R: Și actorul pe care îl reprezinți tu pe scenă?

D.M.: Eu sunt un tînăr actor care a studiat la Liège, în Belgia. Am intrat la Liège la 18 ani pentru că nu sunt genul care și-ar fi dorit o meserie normală, pentru că nu vreau să fiu o parte din lumea asta mecanică; astfel, am ales să fiu actor, pentru a practica o meserie care ne amintește în prezent de cineva, de prezent și în conștiința de a fi activ.

R: Cum vezi relația pe care o ai cu spectatorul? Cînd ești pe scenă și joci un personaj și trebuie să creezi o relație intimă cu spectatorul, cum simți această conexiune? Publicul e diferit și, mai mult, nu e obișnuit cu astfel de spectacole, care par agresive, mult prea tehnice pentru înțelesul tuturor.

D.M.: Noi nu facem teatru pentru oricine! Mă uit spre spectator, îl privesc în ochi, îi spun textul și asta e... îi spui ceea ce e personajul tău!

R: Care sunt obstacolele pe care le întîlnești cînd joci?

D.M.: Eu nu am obstacole cînd joc! Pentru că jocul e întotdeauna amuzant... și, în general, întîlnim probleme tehnice, vrem lumina perfectă, muzica perfectă. Cîteodată problemele tehnice ne pun piedici, mai ales cînd jucăm în alte țări; nu e timp de a pune totul cap la cap așa cum a fost creat. Cred că cine are probleme, are de lucru! Problemele sunt diferite, apar cînd te chinui să joci bine, să iasă bine și în final reușești. Eu lucrez cu fratele meu, fac și film, lucrez cu personalități din lumea teatrală francofonă sau din afară.

R: Ai un personaj preferat?

D.M.: Nu! Eu nu sunt genul de actor căruia îi place să joace un anumit personaj, dar sunt un actor care este foarte motivat pentru o aventură. Sunt genul de actor căruia îi place să lucreze. Teatrul e o alternativă, o mișcare în care poți evada.

R: Cum vezi generația tînără de artiști?

D.M.: A mea? Foarte pozitivă. Eu mă văd cu un grup de amici cu care lucrez în teatru și ne înțelegem bine, discutăm mult tot ceea ce ține de un rol, de un personaj. Colaborăm împreună la un nou film.

R: Este vreo diferență între actorul de teatru și cel de film?

D.M.: Nu văd nici o diferență! Cînd participi la un film sau la un spectacol, participi în același

fel. Cred că te implici în aceeași aventură, actorul trebuie să își găsească locul, trebuie să știe ce face.

R: Îți imaginezi să faci și altceva?

DM.: Da! Aș dori să fiu reporter. Să călătoresc în toată lumea și să fac interviuri. Preferatul meu e Tintin, mi-aș dori să ajung ca el.

R: Am o referire la titlul spectacolului, Tristețile căpcăunilor, cine a ales acest titlu?

DM.: Fratele meu, Fabrice Murgia, a regizat acest spectacol și am lucrat împreună la acest proiect. Fabrice a scris textul despre Bastian Bosse, a scris pentru a experimenta. Acest spectacol vorbește despre pierderea adolescenței. Noi nu avem un mesaj în acest spectacol, avem doar întrebări, nu suntem capabili să răspundem la întrebări. Vorbim despre voință, despre capacitatea de a te revolta. Jucăm în școli, iar după fiecare spectacol avem dezbatere cu tinerii, vorbim despre izolare, despre lumea în care trăim, despre copilărie... Eu nu sunt Bastian Bosse, dar trebuie să îl înțeleg; am ascultat aceeași muzică ca el, am trăit ca el ca să îl înțeleg, apoi ca să îl pot reprezenta.

Kiki Grebenea

Alexandra Păzgu

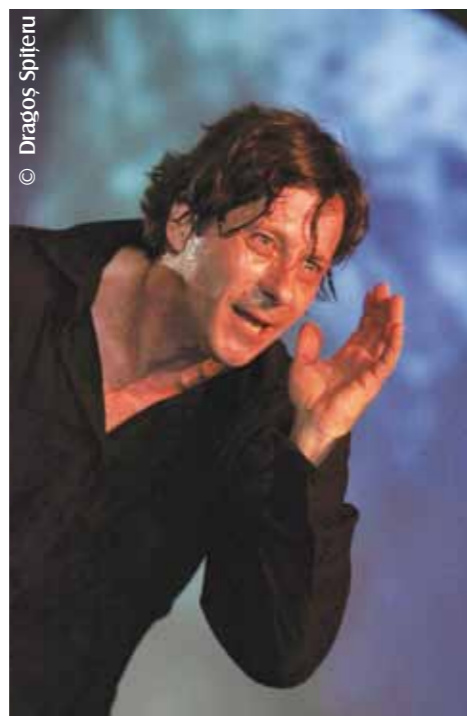
Polanski Polanski

Una dintre surprizele ediției din acest an a Festivalului Internațional de Teatru de la Sibiu a fost și reprezentarea unui one-man play intitulat *Polanski Polanski*, susținut de actorul Grant Neale. Materialul dramatic a fost furnizat de către Saviana Stănescu, care a construit subiectul în jurul lui Roman Polanski, o legendă vie în lumea cinematografului.

Deși spectacolul prezintă, pe scurt, un moment important din viața regizorului de film și consecințele care au decurs din acțiunile lui (este vorba despre relațiile pe care acesta le-a avut cu o tânără în vârstă de treisprezece ani, acuzațiile ulterioare și problemele cu autoritățile din Los Angeles), dramaturgul a lăsat să se subînțeleagă faptul că nu este vorba despre un mini documentar. Acțiunile personajului nu sunt atât de importante în raport cu amalgamul de trăiri interioare care a urmat, Grant Neale descriind o evoluție psihologică care pornește de la nivelul inconștient de percepere a gândurilor și dorințelor sale, până la un nivel de analiză lucidă și sinceră a propriei persoane. Deși se spune că evenimentele prezentate s-au întâmplat cu adevărat în trecut, Saviana Stănescu s-a folosit de acestea pentru a desena o traiectorie ce descrie mai mult un proces de autocunoaștere a personajului, o luptă cu el însuși, unde etica nu ocupă neapărat un loc privilegiat.

Priceperea actorului de reda imaginea unei monodrame psihologice a fost completată cu iscusința de Tamilla Woodard, responsabilă, aici, de

regia spectacolului. Și, cum nu putem vorbi despre o scenografie foarte complexă, spațiul în care s-a desfășurat actorul neavând dimensiuni prea mari, este esențial să precizăm importanța proiecțiilor, care au venit în întâmpinarea unor idei regizorale ce necesitau mai multe mijloace de expresie.

De la Desdemona la Penthesilea

Atunci când vine vorba de one woman show-uri, cu texte adaptate după piese de teatru precum *Othello* de William Shakespeare sau *Penthesilea* de Heinrich von Kleist, Kropka Theatre impresionează prin redarea și evidențierea unor informații detaliate și, în același timp, esențiale pentru înțelegerea textului. Un al doilea spectacol al companiei poloneze, prezent în cadrul Festivalului Internațional de Teatru de la Sibiu, *Penthe Murder*, o are în distribuție pe aceeași Desdemona de cu o zi înainte, acum în rolul Penthesileei – Jolanta Juszkiewicz, iar regizori sunt actrița, alături de Marek Brodzki. Aceasta se folosește de adaptări după texte clasice și oferă o nouă perspectivă asupra unui anumit personaj, pe care îl conturează

foarte bine, oferind spectatorului posibilitatea de a-l analiza cât mai în detaliu. Pentru înțelegerea acestui tip de spectacol, publicul trebuie să fi citit cel puțin piesa originală, de la care a plecat întreaga concepție regizorală. Penthesilea era, în mitologia greacă, o regină a amazoanelor. Fiica zeului Ares și a reginei Otrera și sora amazoanelor Hippolyta, Antiope și Melanippe, și-a ucis sora, pe Hippolyta, cu o suliță, în timp ce erau la o vânătoare de cerbi; acest accident a provocat amazoanei Penthesilea o durere atât de mare, încât își dorea moartea, ce trebuia să fie săvârșită într-un mod onorabil. Fiind războinică și amazoană, decide să moară în luptă. Prin urmare, este convinsă că trebuie să se alăture războiului

O parte dintre aceste proiecții erau transmise live prin intermediul actorului care se filma singur, neclaritatea din punct de vedere vizual fiind, cel mai probabil, redată în mod intenționat. Publicul a asistat și la ceea ce s-ar putea numi, valabil numai la nivel metaforic, o disecție a sufletului uman. Se spune că sufletul este o parte sacră a ființei noastre, că orice încercare de a dezbate acest subiect, în condițiile în care avem în vedere o persoană, fie ea și apropiată nouă, este o profanare a intimității omului din fața noastră. Numai posesorul sufletului pe care vrem să-l descoperim are dreptul să vorbească despre el. Și atunci, chiar dacă expunerea actorului se realizează într-o manieră coerentă și sinceră, cuvintele sunt suficiente pentru a reda înțelesurile ascunse ale ființei sale? Oare imaginile transmise sunt mereu percepute cu claritate de către spectatori?

Polanski Polanski este o producție a Nomad Theatrical Co, care se desfășoară pe parcursul unei ore, reușind să redea, într-un timp atât de scurt, câteva idei existențiale pe care cu siguranță că le-am experimentat, fiecare, în anumite momente ale vieții noastre, sau le-am văzut manifestându-se în jurul nostru.

Lucia Bucurenciu

troian, de partea apărătorilor Troiei. Aceasta le promite troienilor că îl va ucide pe Ahile, dar, într-un final, ea este ucisă de acesta, care se îndrăgostește de chipul ei abia după moarte. Thersites, un simplu soldat și cel mai urât dintre aheii, ia în răs dragostea lui Ahile și îi scoate ochii Penthesileii. Ahile îl ucide pe Thersites pentru această faptă. Ceea ce face actrița de origine poloneză, Jolanta Juszkiewicz, este o înfățișare a agoniilor și umilințelor, a inutilității suferinței umane, precum și a motivelor de degradare și de moarte. Între modalitatea de interpretare a textului, a jocului actoricesc și a piesei scrise de Heinrich von Kleist, există o foarte bună colaborare. Actrița reușește să se apropie, cu ajutorul unei tunici grecești, a trei melodii și a unui bol de sânge, de adevărata magie a teatrului din antichitate și a personajelor sale. Tonalitatea vocii sale este schimbată în funcție de moment, aceasta zbiară, cântă, este calmă, monologhează. Reușește să transmită durerea, gândurile și trăirile reginei amazoanelor, folosindu-se foarte mult de text și de modalitatea de interpretare.

Penthe Murder, alături de *desdeMONA*, sunt două spectacole, în aparență simple, dar pline de încărcătură emoțională, studiu și muncă. Kropka Theatre a reușit, timp de două zile, să demonstreze că și textele clasice, atunci când sunt adaptate și realizate special pentru one man show-uri, pot fi de multe ori, cele mai bune soluții.

Cristina Reștea

Flori de cireș

Flori de cireș sunt un simbol național al Japoniei, apreciate tocmai datorită frumuseții lor efemere, asociată vieții omenești. Simplitatea din gândirea niponilor și modul lor relaxat de a privi lucrurile și de a le înțelege se datorează, în mare parte, deschiderii lor în fața fenomenelor supranaturale pe care le

în momentul când ar fi trebuit să se însoare, din rațiuni financiare, cu o prințesă. În ziua nunții, curtezana reușește să o convingă pe viitoarea soție a pictorului să facă

acceptă fără o teamă dictată de înspăimântătorul neprevăzut. Concepțiile lor despre moarte și viața de apoi sunt, pentru occidentali, pe cât de rudimentare, pe atât de incitante, mortul fiind doar un spirit care, liber în văzduh, continuă să se afle lângă cei dragi. Compania Yamanote Jijosha, devenită deja o prezență constantă la festivalul, propune publicului eterogen, prezent în sala naționalului sibian, o poveste tipică japoneză, jucată în stilul *Yojo-han*, tehnică de joc promovată de regizorul Masahiro Yasuda. Principiul de joc constă în realizarea, de către actori, a unor mișcări sacadate și aproape acrobatică, oprirea oricărei activități pe perioada dialogurilor și gruparea tuturor actanților într-o parte a scenei. Costumele au influențe tradiționale japoneze, cu suprapuneri de kimonouri largi și saboți de lemn, pentru eroii din înalta societate și haine simple croite și ponosite, pentru țărani. Privind decorul și recuzita, spectacolul *Iubita ivită din fumul bețișoarelor parfumate* nu se deține formulei care a consacrat teatrul japonez, și anume: less is more. Astfel, decorul este asigurat de trei perdele de mărgelă unii, plasate în fundalul scenei, cea din mijloc situată cu aproape un metru în spatele celorlalte, creând căi de acces pentru actori. Pe aceste perdele vor fi proiectate imagini cu tablouri florale și peisagistice, deoarece protagonistul piesei este un pictor.

Numele pictorului este Motonobu, acesta fiind un personaj real, trăind în perioada în care este plasată acțiunea piesei: începutul secolului al XVI-lea, care ajunge să se îndrăgostească de o curtezană tocmai

schimb cu ea pentru 49 de zile, la finalul cărora Motonobu află cu disperare că, de fapt, trăise cu un spirit reîntors în lume pentru a se putea mântui prin iubirea pe care i-o purta și care, în timpul vieții ei, nu se materializase. Împletirea poveștii de dragoste cu abnegația este un apanaj ale culturii japoneze, așa cum onoarea și respectul sunt cele două calități pe care orice samurai trebuie să le posede. În răstimp, sunt prezentate câteva scene din viața cotidiană, în care sinuciderea pentru a păstra onoarea nepătată și realitatea unei periferii depravate sunt la ordinea zilei.

Specifică teatrului japonez este întrepătrunderea unor personaje provenite din medii sociale diferite. Gheșă, nevoită să își ofere trupul și inteligența pentru a supraviețui și prințesa, condamnată la trândăvie de multele doamne de companie, devin eroinele aceleiași povești și rivale în amor. Extreme feminine aparținând aceleiași societăți ajunse ca, din voia sorții, fericirea uneia să depindă de nefericirea celeilalte, dihotomie care, paradoxal, le apropie, oferind fiecareia un loc în inima bărbatului iubit. Timpul bine delimitat pe care curtezana îl petrece cu pictorul, poate înclina balanța victoriei în partea prințesei care renunță la primele zile de mariaj pentru a-l avea, mai apoi, până la moarte. Cu toate acestea, finalul gândit de regizor aruncă o umbră de îndoială asupra *eternității* care îi așteaptă pe cei doi soți, care, la fel ca florile de cireș, poate dura doar câteva zile, ce-i drept cele mai frumoase și intense zile.

Ștefania Dogariu

EU JAPAN Fest

PARTENER AL SEZONULUI JAPONEZ

Oamenii fac diferența

PARTENER DE COMUNICARE

vodafone

APLAUZE 14-15

JURNALUL NAȚIONAL

Tribuna
COTIDIAN INDEPENDENT. APARE LA SIBIU ■ Fondat în 1894 de Ioan Slavici
Dintotdeauna pentru totdeauna

antena
mereu aproape
SIBIU

euronews

REALITATEA TV

zile
nopti
DE VIAȚĂ LIBERĂ

magicfm 93.8
soft music

cotidianul.ro

Turul Statului

Esquire

ronduldesibiu.ro

Agencia Națională de Presă
AGERPRES
DIN 1985

DEUTSCHE WELLE

DW

esarom ROMANIA EXPERTS TASTE

Redal
Pe gustul dumneavoastră

greiner
packaging

J·U·S·T[®]
DESIGN

Oamenii fac diferența

**JURNALUL
NAȚIONAL**
cel mai citit ziar de calitate din România

JURNALUL
ACTUAL
Amplasament pentru anul la un preț
576.000 de cititori în fiecare zi!

JURNALUL
ACTUAL
Punctul de pensie
mărit la 826,2 lei

JURNALUL
ACTUAL
Democrația

JURNALUL
ACTUAL
DESERVATOR

JURNALUL
ACTUAL
dazi UE

*conform rezultatelor SNA FOCUS

Comunitate versus echipă

O excelentă conferință menită să dezvolte și să clarifice tema „Comunități” a avut loc pe data de 1 Iunie la Centrul Cultural HABITUS, avându-l ca protagonist pe reputatul critic, istoric și teoretician literar Sorin Alexandrescu (nepot de soră al lui Mircea Eliade) și ca moderator pe Octavian Saiu, un strălucit reprezentant al tinerei generații de intelectuali români, critic de teatru și cercetător în domeniul studiilor teatrale și literaturii comparate. În discursul introductiv, directorul festivalului, dl. Constantin Chiriac, a subliniat faptul că alegerea temei „Comunități” a reprezentat un gest de responsabilitate socială. Este esențial ca România să aibă comunități puternic conturate, a căror manifestare vizibilă și constantă să reprezinte un factor coagulant al societății. Nu putem exista ca neam dacă nu facem la modul serios o cernere a valorilor. Ne-am obișnuit, din comunism, să considerăm că trebuie să ni se dea, că trebuie să primim de-a gata, mentalitate care ne-a determinat să nu mai avem o percepție reală cu privire la valoarea lucrurilor dobândite. Ca o prelungire a acestei idei, dl. Chiriac arată că a beneficia de prezența printre noi a unui intelectual de talia lui Sorin Alexandrescu e un lucru de mare valoare pentru care ar trebui să ne simțim recunoscători.

Într-adevăr, dl. Alexandrescu a venit foarte bine pregătit, cu un discurs academic de înaltă prestație, expus „cu precizia unui ceas elvețian”, după cum a observat cineva din sală. Scopul a fost de a trata exhaustiv tema Festivalului, „Comunități”, realizând o incursiune vastă în domenii ca sociologia, politica, proiecțiile culturale, noile construcții teoretice ș.a., cu referințe variate din lucrări și autori aparținând tuturor spațiilor de gândire și tuturor sistemelor valorice, culturale, politice existente la ora actuală. Conferința a început într-o notă confesivă: ca trăitor într-un mare oraș, unde grupuri omogene sunt mult mai greu de coagulat, ele apărând mult mai ușor și mai natural în micile adunări umane, Sorin Alexandrescu mărturisește că a aspirat să facă parte din comunități, însă a ajuns până la urmă să se integreze în... echipe. Din punct de vedere al realităților sociale, comunitățile fac parte mai mult dintr-un tip de organizare arhaică, al trecutului, cu relații interumane primare, neimEDIATE, personale. Astfel, comunități autentice și perfect articulate sunt Biserica și Satul, citate în sprijinul afirmației fiind aduse din Lucian Blaga (*Elogiul Satului*) și Nichifor Crainic (*Sensul Tradiției*). Din punctul de vedere al proiecțiilor politice, este citat Virgil Madgearu, care continuă ideea de comunitate centrată pe civilizația sătească, de care aparține „omul întreg”, pus în opoziție cu „omul economic” conturat

de Marx, iar din punct de vedere al proiecțiilor culturale, este citat studiul *Les Antimodernes* de Antoine Compagnon. În epoca actuală comunitățile nu mai au sensul și puterea de care se bucurau în trecutul nu foarte îndepărtat. Sorin Alexandrescu remarcă fenomenul de „eroziune a comunității” și îi fixează câteva repere: comunismul, care a distrus comunitățile firești tocmai prin încercarea de implementare a unui tip nefiresc de comunitate „care nu a existat decât în capul lui Ceaușescu, deși nici el nu înțelegea foarte bine despre ce e vorba”; fenomenul numit „rezistența culturii”, generat de

utopice. El spune că preceptul fundamental al utopiei e că ceea ce nu este nu numai că poate exista, dar chiar va trebui să existe. Hans Jonas vine cu o idee contrară, susținând că, în cazul unor astfel de construcții teoretice, trebuie să fim preocupați nu de grija că ele ar putea să nu se realizeze, ci tocmai de răspunderea de a crea ceva ambiguu și imprevizibil, având în vedere cât de schimbător este spiritul uman și ce consecințe grave pot decurge din realizarea denaturată a unei utopii.

Jean-Luc Nancy arată, prin ideea de „criză a comunității”, faptul că timpul comunităților este trecutul. Ele au dispărut, iar oamenii, în nostalgia lor, speră să le re-construiască prin utopii, ca un mod de re-iterare a unui trecut superior. Marc Augé, în schimb, preferă să creadă că nu mai pot exista comunități, de vreme ce lumea a devenit un non-loc, unde oamenii trăiesc în continuă mișcare, neavând nimic în comun cu spațiile pe care le parcurg și nici cu locuitorii acelor spații, după cum arată el în studiul *Les non-lieux*.

Totalizând informația expusă într-un tabel al tipurilor de comunități identificabile (comunitatea tradițională, cea modernă, grupurile virtuale, echipa și vecinătatea) și parcurgând încă o dată fiecare categorie în parte, Sorin Alexandrescu conchide că echipa, în ciuda tuturor defectelor ce i se pot reproșa, este, deocamdată, singura formă

de comunitate care poate constitui o realitate performantă în România. Totodată, el așteaptă de la cealaltă categorie pe care o apreciază, comunitatea de tip vecinătate, să se contureze mai bine în peisajul românesc, fiindcă ea prezintă avantajul păstrării sensului pe care o dată îl aveau comunitățile tradiționale. Concluzia: „Elogiu comunității de tip echipă, astăzi; încredere în potențialul vecinătăților, pentru viitor”.

Conferința în care Sorin Alexandrescu a abordat atât de plener problematica ideii de „Comunități” poate fi pe drept cuvânt considerată drept un eveniment axial în cadrul Festivalului Internațional de Teatru de la Sibiu și este, de departe, cea mai puternică dintre conferințele desfășurate până acum. Deschiderea intelectuală deosebită, calitatea remarcabilă a subiectelor discutate, ritmul incitant și plăcerea de a dialoga constructiv și firesc cu auditoriul fac din Sorin Alexandrescu un oaspete drag pentru iubitorii festivalului, de a cărui prezență ne simțim cu toții onorați.

Vlad Păru

e-on

**Raiffeisen
BANK**
Reușim împreună.

ROMGAZ

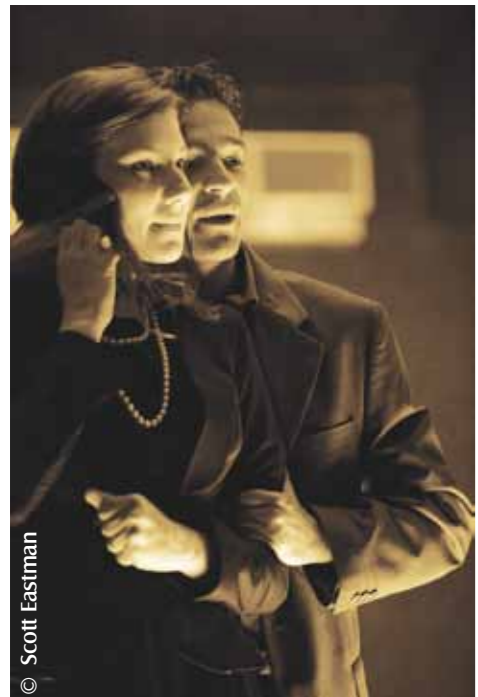
APLAUZE
16-17

HAMLET!

un text de Mihai Pintilei, după o piesă scrisă de William Shakespeare

Dacă despre Hamlet s-a scris enorm, atunci cine sunt toate celelalte personaje care plutesc în jurul prințului? De unde vin și de ce sunt capabile? De unde forța enormă a fiecăruia? De unde determinarea?

Cum în alte piese personajele secundare nu fac să

fie decât un suport peste care eroul să își brodeze acțiunile, în cazul lui Shakespeare, analiza și cunoașterea naturii umane reușește să aducă în piesele sale personaje extraordinare de complexe și puternice. Puternice în propria lor slăbiciune... E greu să montezi Shakespeare, poate cu atât mai greu tragedia bunului prinț al Danemarcei, care, deși oferă o libertate extraordinară, poate fi foarte ușor dusă în zone deloc prielnice. Nu asta se întâmplă, în cazul regizoarei Suzana Buliga, care transportă crimele sângeroase într-un univers al copilăriei. Poate singurul personaj rămas în gardă, Hamlet, atent și stăpân pe gândurile sale, reușește să își ducă acțiunile la bun sfârșit.

Ofelia (Iustina Tărăboanță) este copilul bun, iubitor și naiv, plimbând o pasăre de jur împrejurul scenei și suflând pene peste frica celorlalți. Claudius (Alexandru Malaicu) este copilul răzbunător care, deși de nedoborât în fața celor pe care urmărește să-i distrugă, este neputincios față de sine însuși. Când răzând la gândul că va pune mâna pe coroană, când scâncind la gândul că nu va obține ceea ce știe că nu i se cuvine, când controlând-o pe Gertrude (Alexandra Bejan), când prăbușindu-se de singurărate, Claudius ajunge să fie victima propriilor sale uneltiri. Ofelia este, însă, foarte repede respinsă de către Hamlet, fiind trimisă la mănăstire. „Ești crud”, spune aceasta, total schimbată față de copilul din scena precedentă. Acțiunea este mult scurtată și foarte concentrată, ceea ce este un alt plus, semnificativ, al spectacolului.

Bătrânul rege Hamlet, interpretat de Ioan Paraschiv, acoperit simplu cu un cearșaf, întins pe una din din marginile scenei, se ridică din când în când, privindu-i în ochi pe Claudius, ori chiar pe fiul său, Hamlet, aceștia rămânând inerti. Necuprinși de o frică vizibilă, nu știi dacă regele este sau nu văzut de către aceștia doi, întorcându-se, la scurt timp, sub cearșaf. Tot sub un cearșaf, pe altă latură a scenei, dar totuși foarte aproape de fostul rege, ajunge și Ofelia, ca semn al capitulării. Surprinzătorii sunt aici, din nou, atât Alexandra Bejan cât și Alexandru Malaicu, amândoi guvernați de o răceală, de o luciditate și de o stăpânire de sine cutremurătoare. Concentrat, intim, deși lăsând la o parte o serie importantă din acțiunile piesei lui William Shakespeare, textul lui Mihai Pintilei aduce cu succes în fața publicului tragedia tânărului prinț însetat de dreptate, acordând la fel de multă atenție și groparilor interpretați, aici, de două femei: Veronica Arizancu și Miki Grigorie. Esențiali în contextul celor prezentate, groarii apar plini de spontaneitate și umor, parcă ignorând prăbușirea unei lumi întregi, din care nici nu știm dacă fac sau nu fac parte.

Cristian Opris

Coordonator APLAUZE: lect. univ. dr. Ion M. Tomuş
Universitatea „Lucian Blaga” din Sibiu

Adina Katona, Alexandra Păzgu, Ana Năneștean, Andreea Radu, Camelia Oană, Carmen Stroia, Cristian Opris, Cristiana Lazăr, Cristina Gheordun, Cristina Reștea, Cristina Stratan, Doriana Tăut, Kiki Grebenea, Lucia Bucurenciu, Mateea Marin, Mihaela Anghel, Ștefania Dogariu, Vlad Părău

Echipa Academia Cațavencu: Simona Rădoi, Radu Alexandru, Raul Gheba, Dragoș Vasile, Florin Iaru

Fotografi FITS: Mihaela Marin, Dragoș Spițeru, Scott Eastman, Sebastian Marcovici

DTP: Teodora Stanca, Sanda Balint

aplauze@sibfest.ro

ULBS

Universitatea „Lucian Blaga” din Sibiu

smart-print.ro
tipar digital si offset

» sâmbătă, 4 iunie

• PIAȚA MICĂ

Ora 10:00 – 22:00 – SIBIU BOOKFEST 2011 (SBF) - Târgul Internațional de Carte, Publishing și New Media

• CENTRUL CULTURAL HABITUS

Ora 10:00 – Conferință de presă FITS - moderator Octavian Saiu

Ora 11:00 – Lansare de carte: MATEI VIȘNIEC. MIRAJUL CUVINTELOR CALDE de Daniela Magiaru, editura ICR

Ora 11:30 – Lansare de carte: LA VILLE D'UN SEUL HABITANT – POEMES; NINA OU LA FRAGILITÉ DES MOUETTES EMPAILLÉES – Théâtre – Matei Vișniec, editura Lansman (BEL)

Ora 14:00 – Conferință specială: DESPRE NAȚIUNE ȘI STAT ÎN EUROPA - Emil Hurezeanu și Răzvan Ungureanu (ROU)

• AMBIENT

Ora 11:00 – Spectacol de jonglerii: OSKAR AND STRUDEL (45') - The Oskar and Strudel show (AUT)

• MUZEUL CIVILIZAȚIEI POPULARE TRADIȚIONALE „ASTRA”

Ora 12:00 – Spectacol itinerant: GIRAFFE / GIRAFELE (45') - Teatro Pavana (NDL)

• LIBRĂRIA HUMANITAS

Ora 12:00 – Spectacol lectură: SCRISORI DE DRAGOSTE CĂTRE O PRINȚESĂ CHINEZĂ SAU CUM AM DRESAT UN MELC PE SĂNII TĂI / LETTRES D'AMOUR A UNE PRINCESSE CHINOISE OU COMMENT J'AI DRESSÉ UN ESCARGOT SUR TES SEINS de Matei Vișniec (FRA), traducerea Daniela Magiaru (ROU)

• ATRIUM CAFÉ

Ora 12:00 Atelier: SEMINAR DE DEZBATERI/TALKBACK SEMINAR (1h) - Leeds Metropolitan University (GBR) / ULBS / FITS

• CASA DE CULTURĂ A SINDICATELOR

Ora 13:30 – Ceremonia de închidere a BURSEI DE SPECTACOLE - Ediția a XIV-a

• Pietonala NICOLAE BĂLCESCU

Ora 13:00 – Spectacol de muzică instrumentală la fierăstrău muzical, teramin și martenon (30') - Benedict Popescu (ROU)

Ora 14:00 – Spectacol de muzică (45') - The Match Box Big Band (AUT/HRVAUS)

Ora 15:00 – Spectacol itinerant: LE DAME / DOAMNELE (45') - Teatro Pavana (NDL)

Ora 16:30 – Spectacol de jonglerii: OSKAR AND STRUDEL (45') - The Oskar and Strudel show (AUT)

Ora 17:30 – Paradă costume (1h) - UniArt (USA), FITS

Ora 18:30 – Spectacol itinerant: RICKSHAW / RICȘA (40') - Dansk Rakkerpak (DNK)

Ora 19:30 – Spectacol de muzică (1h30') - Oumtcha

• TRAMVAI SIBIU – RĂȘINARI – SIBIU

Ora 14:00 – Spectacol de teatru: UN TRAMVAI NUMIT POPESCU / A STREETCAR NAMED POPESCU (1h20') - Regia: Gavriil Pinte - Teatrul Național „Radu Stanca”

• UNIVERSITATEA “LUCIAN BLAGA” FACULTATEA DE LITERE ȘI ARTE - Sala 57

Ora 14:30 – Seminar: SCENA OCCIDENTALĂ ȘI REÎNNOIREA EI PRIN „ORIENT” (1h30') susținut de Zvika Serper (ISR/ JPN) și George Banu (FRA/ ROU)

• CAVAS

Ora 16:00 – Spectacol de teatru: THE REQUIEM OF HIROSHIMA / RECVIEM PENTRU HIROSHIMA (45') - Regia: Mohamad Rezapourmoghadam - Kargadan Theatre Group (IRN)

• CASA DE CULTURĂ A SINDICATELOR

Ora 16:00 – Spectacol de circ modern: LES PARFAITS INCONNUS / ANONIMI CELEBRI (1h) - Regia: Sylvain Dubois - Les Parfaits Inconnus (CAN)

• TEATRUL GONG - Preț bilet: 15 lei

Ora 17:00 – Spectacol de confesiuni muzicale: TENA, YOU ARE LOVELY / TENA, PUR ȘI SIMPLU ÎNCĂNTĂTOARE (1h) - Regia: Robert Raponja - Croatian National Theatre, Osijek (HRV)

• MAGAZINUL DUMBRAVA

Ora 17:00 – Desene pe asfalt: 3D DRAWINGS IN THE STREET / DESENE 3D PE STRADĂ - Regia: Gennaro Troia - Scuola Napoletana dei Madonnari (ITA)

• SALA STUDIO TNRS (CASA DE CULTURĂ A SINDICATELOR – Intrarea C) - Preț bilet: 20 lei

Ora 18:00 – Spectacol de teatru: JOSÉPHINA (1h') - Un spectacol de Sandrine Heyraud și Sicaire Durieux - La Compagnie ChaliWate (BEL)

• SINAGOGĂ - Preț bilet: 15 lei

Ora 18:00 – Concert acapella: ACAPPELLAND (1h) - Fool Moon (HUN)

• TEATRUL NAȚIONAL „Radu Stanca”

Ora 19:00 – Spectacol de teatru: D'ALE CARNAVALULUI / OF THE CARNIVAL (1h45') - Regia: Silviu Purcărete - Teatrul Național „Radu Stanca” (ROU)

• SALA THALIA – Preț bilet: 20 lei

Ora 19:00 – Spectacol de teatru: BLACK STONE / PIATRA NEAGRĂ (45') - scris de Dr. Sultan bin Mohammed Al Qasimi Regia Almonsef Alsouissi - Sharjah National Theatre United Arab Emirates (UAE)

• CASA DE CULTURĂ A SINDICATELOR

Ora 21:00 – Spectacol de circ modern: LES PARFAITS INCONNUS / ANONIMI CELEBRI (1h) - Regia: Sylvain Dubois - Les Parfaits Inconnus (CAN)

• TEATRUL GONG - Preț bilet: 15 lei

Ora 21:00 – Spectacol de confesiuni muzicale: TENA, YOU ARE LOVELY / TENA, PUR ȘI SIMPLU ÎNCĂNTĂTOARE (1h) - Regia: Robert Raponja - Croatian National Theatre, Osijek (HRV)

• CETATEA CISNĂDIOARA – Preț bilet: 15 lei

Ora 21:30 – Spectacol de muzică: NOUVELLES FRÉQUENTATIONS / TONURI NOI (1h30') - Les Charbonniers de l'Enfer (CAN)

• PIAȚA MARE – Scenă

Ora 22:00 – Concert: VOLTAJ (50') prezentat de ARTMANIA (ROU)

• CLUB KAPITAL

Ora 22:30 – Spectacol de teatru: Banyavirag / FLORI DE MINĂ (50') - Regia: Alexandra Felseghi – Trupa DUPBLAT, înființată în cadrul proiectului „Practică Teatrală în Regiunile Centru și Nord-Vest” (ROU)

• CLUB BOHEMIAN FLOW

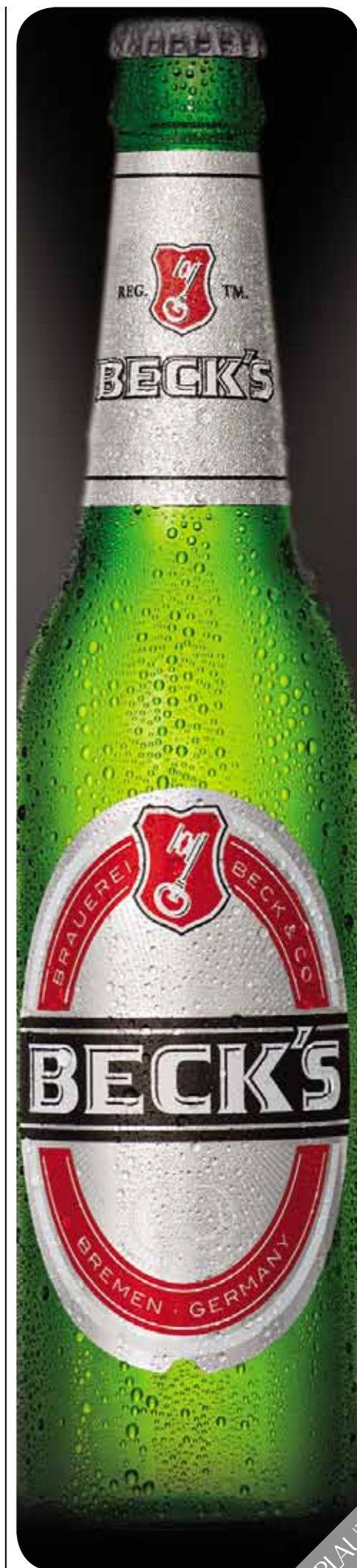
Ora 23:00 – Spectacol de muzică (45') - The Match Box Big Band (AUT/HRVAUS)

• MUSIC PUB

Ora 24:00 – Spectacol muzică: SOZNAK (45') - Soznak (GBR)

• ATRIUM CAFÉ – „Teatrul de la miezul nopții”

Ora 24:00 – Spectacol de teatru: DE DOR, DE CUVINTE (I) (1h) cu Bogdan Sărătean și Trimbuzii: Diana Bogdan, Andrada Grosu, Aneea Opris, Mihai Isidor - Video: Alexandru Radu (ROU)

comunitățile pe înțelesul masei

În 2002 este fondată Asociația "Cuțu-Cuțu", un bastion al luptei împotriva sistemului, pe care o duce comunitatea iubitorilor de cîini maidanezi, lipsiți de apărare în fața legislației criminale. Singura problemă a acestei asociații este numele ei. Pur și simplu nu exprimă încredere. Sună exact ca o pensionară care hrănește constant cei 25 de maidanezi din curtea blocului, uitînd că, într-un moment de neatenție sau paralizie, s-ar putea hrăni ei cu ea.

6 decembrie 2007. Are loc, la Sibiu, prima ediție a Galei Profesorilor Bologna, un fel de Oscaruri pentru cadrele universitare. "Astfel, a prins viață cea mai frumoasă comunitate - Comunitatea Profilor Tari din România, pentru că ei sînt - Marii Profesori care ne inspiră!" (citez dintr-un comunicat al echipei GPB, publicat pe profitari.ro). Mi se pare limpede că site-ul e administrat de niște asistenți universitari care vor să își securizeze viitoarele catedre. Studenții s-ar fi remarcat mai degrabă prin lansarea site-ului studentetari.ro. Care, apropo, încă nu există, deci e o idee foarte bună!

Aprilie 2007. O instanță din Iași decide desființarea Asociației "Comunitatea Moldovenilor din România", pe motiv că unele dintre prevederile ei statutare contravin Constituției. Mi-e neclar ce anume nu era în regulă cu statutul, dar bănuiesc că inițiatorii erau genul ăla de moldoveni pîrîți, care veniseră în România ca să vorbească limba moldovenească. Or, cu ăștia trebuie să fii drastic și să-i desființezi ori de cîte ori ai ocazia, întrebîndu-i, de pildă, cum se spune în moldovenește la "comuniști retarzi".

31 mai 2011. Președintele Barack Obama emite o declarație prin care luna iunie este recunoscută drept luna persoanelor LGBT (lesbian, gay, bisexual, transgender). N-am înțeles de ce luna iunie și nu oricare alta. Presupun însă că restul calendarului era ocupat deja cu negri, indieni, pompieri, veterani de război, dependenți de droguri, mame, hispanici, oameni obezi, rapperi, anti-fumători și lupta împotriva terorismului.

Istoria comunității gay din România începe tîrziu, în 1994, odată cu înființarea organizației Bucharest Acceptance Group. Practic, istoria Noii Dreapte începe tot atunci, printr-un marș de protest cu bite. Ocazie cu care extremiștii realizează că e mult mai important să ai un inamic foarte vizibil decît un scop pe care să nu-l înțeleagă nimeni.

ComUNITER

LA UN PROST NU
DAU NUME, CU MÎNTEA
ODIHNITĂ, CE ȘANSE
AR FI SĂ PRINDĂ
PASELE AȘTEA
ENERGETICE?

cronica de pe lîngă teatre

Dacă sînt anonimi, de ce mai vorbim despre ei?

Bună dimineața, Sibiu! Ți-ai băut cafeaua? Perfect. Putem trece la lucruri serioase, de viață și de moarte. Fiind ultima zi cînd ne întîlnim în această formulă (mîine pregătesc ceva special, de o normalitate care mă sperie deja), m-am gîndit să vă supun atenției încă un citat reprezentativ pe care l-am găsit pe net, grație curiozității mele insașiabile: "Ca o piesă de teatru, așa este viața. Nu interesează cît de mult a ținut, ci cît de frumos s-a desfășurat" (Seneca). Frumos, nu? Așa și cu festivalul ăsta: nu mai contează c-a fost prea scurt, întrucît oricum nu apucam să văd toate spectacolele. Contează mai mult cum s-au desfășurat. Au fost bune? V-au plăcut? Nu de alta, dar trebuie să știu dacă ceea ce am scris despre ele, fără să le văd, are o cît de mică legătură cu literatura.

Ora 12:00 - OSKAR AND STRUDEL / OSCAR ȘI STRUDEL

Un spectacol foarte previzibil. Partea cu Oscarurile, complet neimpresionantă, pentru că statuetele nu sunt nici ascuțite, nici în formă de drujbă. Apoi devine interesant. E greu să jonglezi cu ștrudele, mai ales dacă sunt cremoase și curge crema din ele. Dar, fiind trecute ca produse alimentare, se aplică regula de 5 secunde. Adică, dacă scapi unul și îl ridici în 5 secunde, e încă comestibil. Spectacolul se termină tragic, firimiturile de ștrudel atrăgînd furnici. Nimănu-i nu-i plac furnicile.

Ora 16:00 - THE REQUIEM OF HIROSHIMA / RECVIEM PENTRU HIROSHIMA

Iarăși, un spectacol la care trebuie să intrați pregătiți, măcar cu un costum dat cu plumb și azbest. Băieții de pe scenă se joacă cu niște uraniu și numai gîndindu-mă la asta am început să chelesc și să vomit des. Probabil că la ușă se dau costume de protecție. Știu că se vede mai prost prin casca aia, dar măcar nu sîngerezi pe sub unghii a doua zi.

Ora 16:00 - LES PARFAITS INCONNUS / ANONIMI CELEBRI

Această piesă este un elogiu bine meritat acelor oameni pe care nu îi cunoaște aproape nimeni, ca Nicu Popovici, de la scara 2 sau tipul care a scris *Miorița*.

Ora 17:00 - TENA, YOU ARE LOVELY / TENA, PUR ȘI SIMPLU ÎNCÂNTĂTOARE

Cred că este o greșeală în titlu, poate pusă intenționat ca să păcălească publicul. Spectacolul este, de fapt, un discurs de jumătate de oră despre beneficiile de a avea o tenie în tine. Aparent slăbești ușor, pentru că tenia mîncă mult, ai un prieten care te înțelege, un animal de casă pe care îl îmbrățișezi tot timpul cu interiorul și, pe deasupra, cică e cea mai loială creatură. Nu am fost convins de discurs. Apropo, nu mîncăți merele gratuite care se dau la ușă.

Căpitanul Cronicard